

РЕШЕНИЕ

№ 7246

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 12.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **5931** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. Т. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] срещу заповед № Л-3689/2 от 15.05.2012г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” при Министерство на правосъдието, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, постановена при нарушение на материалния и процесуалния закон. Дисциплинарното наказание е наложено преди приключване на досъдебното производство и произнасяне от страна на прокуратурата дали е налице извършено престъпление. Жалбоподателят счита, че след като е отстранен от длъжност, заповедта за дисциплинарно наказание следва да се издаде след приключване на делото с влязла в сила присъда, съгласно чл. 227, ал. 2 от ЗМВР. Прави възражения за допуснати процесуални нарушения в хода на дисциплинарното производство.

Ответникът по жалбата, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи, че оспорената заповед е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на материалния закон, без да са допуснати процесуални нарушения. Жалбоподателят е извършил тежко дисциплинарно нарушение, което е несъвместимо с оставането на служба в МВР и за което се налага дисциплинарно наказание "уволнение", съгласно

чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства и събраните гласни доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, подадена в срок, от лице, което е адресат на административния акт и има правен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със заповед № Л – 3689/2 от 15. 05. 2012г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” при Министерство на правосъдието на С. Т. Г. – старши надзирател в арест П. към сектор „А.” при областна служба „Изпълнение на наказанията” – П. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”. Дисциплинарното наказание е наложено за извършени тежки дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 7, т. 8 и т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. На основание чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС), за служителите в Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” и териториалните й служби се прилагат разпоредбите относно държавната служба в ЗМВР.

Във вина на жалбоподателя е вменено, че на 14.03.2012г. около 15 часа е задържан от органите на МВР при получаване на мобилен апарат от Д. Л., дъщеря на З. Д. Л., който апарат е трябвало да внесе и предаде на З. Д. Л., задържана в ареста в П.. С. Г. е задържан с полицейска заповед за 24 часа, с постановление на прокурор при Окръжна прокуратура [населено място] за 72 часа, отстранен от длъжност, привлечен като обвиняем с постановление от 15.03.2012г. за престъпление по чл. 282, ал. 1 от НК.

Проведено е дисциплинарно производство, в хода на което извършеното от С. Г. е квалифицирано като нарушение на чл.13 и чл. 31 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители от Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” и Главна дирекция „Охрана” (Етичния кодекс) , а именно на задълженията служителят да пази доброто име на институцията, която представлява и при изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот да следва поведение, което не уронва престижа на службата. Неспазването на Етичния кодекс е дисциплинарно нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР. Деянията са определени и като тежки дисциплинарни нарушения по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 7, т. 8 и т. 10 от ЗМВР: превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица; злоупотреба с власт или доверие; умишлени нарушения на служебните задължения, които са причинили значителна вреда на държавата, МВР, юридически лица или граждани. Нарушени са служебни задължения по т. 2 от раздел V от длъжностната характеристика на жалбоподателя – да спазва най-строга служебната и лична дисциплина и установения вътрешен ред. Вътрешният ред в арестите е регламентиран със Заповед № Л-6399 от 26.07.2010г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, съгласно която в т. 16 и т. 58.9 изрично е забранено поддържане на нерегламентирани контакти със задържани лица и доставяне на вещи (мобилни телефони).

Дисциплинарното производство е образувано със заповед № Л-1971/2 от 15.03.2012г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”, издадена на основание чл. 230, ал. 1, т. 2 от ЗМВР по повод на постъпили данни за извършено тежко дисциплинарно нарушение по чл.227, ал. 1 т. 7, т. 8 и т. 10 от ЗМВР във връзка

с чл. 230, ал. 2 т. 4 от ППЗМВР. Определена е комисия, която да извърши проверка на данните, да изготви обобщена справка, да запознае служителя с нея и изготви мотивирано становище до дисциплинарно наказващият орган. Заповедта е връчена на жалбоподателя срещу подпис, при спазване на разпоредбата на чл. 243, ал. 1 от ППЗМВР.

Изготвена е обобщена справка по чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР, в която данните за извършени нарушения са потвърдени. Комисията е събрала обяснения от задържаната З. Д. Л., от които е видно, че същата е имала нерегламентирани отношения с надзирателя Г., който системно ѝ е внасял и предавал забранени вещи като телефон и алкохол. От нейните обяснения е видно, че дъщеря ѝ е плащала на С. Г. за услугите. Случаят на 14.03.2012г. не е единствен, предхождан е и от други нарушения на С. Г.. Приложени са писма между С. Г. и задържаната З. Л. със сексуални намеци, данни за внасяне на забранени вещи от страна на полицаи Г., предназначени за други задържани лица срещу заплащане. Съдържанието на писмата доказва, че отношенията между жалбоподателя и задържаната са в пълно нарушение на етиката и морала, а поведението на Г. е недопустимо за надзирател в ареста.

Служителят е поканен да се запознае със справката с писмена покана, връчена му на 10.04.2012г. с обратна разписка. Изготвено е становище до дисциплинарно - наказващият орган, с предложение за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение”. На служителя са поискани писмени обяснения по чл. 229, ал. 1 от ЗМВР и такива са представени в хода на дисциплинарното производство.

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл.146 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Заповед № Л-3689/2 от 15.05.2012г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията” при Министерство на правосъдието е издадена от компетентен орган, съгласно предоставената в чл. 228, т. 3 от ЗМВР компетентност, в в предвидената от закона форма. Заповедта съдържа реквизитите по чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР, мотивирана е подробно. При издаването на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на процедурните правила и на материалния закон. Спазен е срока за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 225, ал. 2 от ЗМВР, не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от две години от извършването му. Нарушението се счита за открито от момента в който дисциплинарно – наказващият орган е запознат с обобщената справка, изготвена от назначената комисия, която съдържа доказателства за извършеното дисциплинарно нарушение и предложение за налагане на дисциплинарно наказание. От датата на обобщената справка тече двумесечния срок за издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Справката е с дата 05.04.2012г., а заповедта е издадена на 15.05.2012г., доказателствата за извършените нарушения, приложени към справката са от началото на 2012г. до датата на задържане на жалбоподателя на 14.03.2012г., тоест не са изтекли две години от извършването на нарушенията. Срокът по чл. 225, ал. 2 от ЗМВР е спазен. Възраженията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила са неоснователни. Спазено е и изискването на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР преди налагане на дисциплинарното наказание дисциплинарнонаказващият орган да изслуша или да приеме писмените обяснения на държавния служител. По делото са

представени писмени обяснения от С. Т. Г., след като му е изпратена писмена покана да даде обяснения по чл. 229, ал. 1 от ЗМВР. Неоснователно е възражението, че жалбоподателят не е разбрал за какво му се искат писмените обяснения. От съдържанието на поканата става ясно какви тежки дисциплинарни нарушения са му вменени, те са описани и от фактическа и от правна страна в достатъчна степен, че да позволят организиране на защитата и ангажиране на доказателства, които да опровергават констатациите за извършени нарушения.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон. Безспорно са доказани тежки нарушения на служебната дисциплина. На 14.03.2012г. около 15 часа полицаи С. Т. Г. е задържан от органите на МВР при получаване на мобилен апарат от Д. Л., дъщеря на З. Д. Л., който апарат е трябвало да внесе и предаде на З. Д. Л., задържана в ареста в П.. Повдигнато му е обвинение по чл. 282, ал. 1 от НК. Внасянето на мобилен апарат в ареста е забранено съгласно т. 16 и т. 58.9 от Заповед № Л-6399 от 26.07.2010г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията”. Задържането на жалбоподателя при предаване на забранени вещи от дъщерята на З. Д. Л., която вещь е следвало да се внесе в ареста от полицаи С. Г. и да се предаде на З. Д. Л. е тежко нарушение на служебната дисциплина, което уронва престижа на службата. Правилно същото е квалифицирано като нарушение по чл. 227, ал. 1 т. 7, т. 8 и т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2 т. 4 от ППЗМВР, за което задължително се налага дисциплинарно уволнение. Налице е превишаване на власт и използване на служебното положение за лична облага и за облага на задържано в ареста лице, злоупотреба с власт и доверие и умишлено нарушение на служебните задължения, което уврежда авторитета на институцията, в която работи служителят.

Деянието е несъвместимо с етичните правила за поведение, регламентирани в Етичния кодекс и с него се уронва престижът на службата. Жалбоподателят е запознат с Етичния кодекс, за което е подписал декларация от 11.09.2006г. Посочените като нарушения чл. 13 и чл. 31 от Етичния кодекс въвеждат задължения за служителите да пазят доброто име на институцията, която представляват и при изпълнение на служебните си задължения и в обществения живот да следват поведение, което не уронва престижа на службата. Неспазването на Етичния кодекс е дисциплинарно нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 4 от ЗМВР. Освен конкретното нарушение, при което жалбоподателят е задържан, в хода на дисциплинарното производство са събрани достатъчно писмени доказателства, обяснения от З. Л. и кореспонденция между нея и полицаи Г. за груби нарушения на морала, внасяне на забранени вещи в ареста както на задържаната З. Л., така и на други лица. Писмата на С. Г. до З. Л. съдържат недопустими сексуални намеци, доказват морално укоримо и излагащо институцията поведение от страна на полицаи Г..

Правилно е прието, че това поведение е несъвместимо с оставането на служба и е наложено дисциплинарно наказание уволнение.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма и при спазване на процесуалните и материално правни норми по издаването ѝ, поради което и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. последно от АПК, Административен съд София-град, I отд., 43-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на заповед № Л-3689/2 от 15.05.2012г. на главен директор на ГД „ИН” при МП за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” по жалба на С. Т. Г., [ЕГН] от [населено място], [улица].

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на Р. Б..

СЪДИЯ: